Београд, новембар 2005

АЛЕКСАНДАР НОВАКОВИЋ

ВИКЕНД

(драма)

ЛИЦА:

Милан, пометени новинар црне хронике, 30 година

Магда, депресивна студенткиња, 25 година

Радослав,тихи фотограф црне хронике, 35 година

БРАТИСЛАВ-БАТА, Миланов брат, лајави бизнисмен, 32 године

Време и место:

Сад, кућа на ексклузивној српској планини

Прва сцена

(Луксузна дневна соба планинске куће: с леве стране и десне кожни двоседи, у средини сточић, поред њега табуре. У левом углу-мини-бар. С леве и десне стране степенице које воде до соба. Врата, на средини сцене, стаклена врата.Долазе Милан, Магда, Радослав и Братислав-Бата. Сви осим Братислава су у изношеним тренеркама. Братислав је у новој новцијатој тренерци, без флеке, сви имају по торбу а он два кофера. Отвара врата, церемонијално и они оклевају пред вратима)

БАТА: Велкам, вилкомен, бјенвјену! Миа каза е суа каза! Добродошли у мој скромни двестоквадратни планински дом!Уђите мали бато, његова девојко и ти, о његов ортаче! А, јел' видите шта моја грађевинска фирма може!МОја гајба је реклама за моју фирму!

МАГДА: Да,да, ти си богат, ти си леп, добротвор и миротворац.

БАТА: Па и јесам.Ја сам велики донатор. Знаш оно: Црвени Крст, разгледнице УНИЦЕФ-а, кондоми!

МАГДА: Хвалио си се четири сата у колима.Престани.

БАТА: ЧУвај сарказам за аутобиографију. А, како је? Јел' да је супер?

МИЛАН: Лепо је.

РАДОСЛАВ: Да, баш.

БАТА: О, другар је проговорио. Господин мистериозни.

РАДОСЛАВ: Ако ти кажеш.

(Бата се прави да је не чује, узима даљински управљач и пали и гаси преко њега на смену сва светла на сцени тако да то изгледа као строб. Затим притиска дугме и степенице се одвајају од соба и тону у под а за њима и табуре и сточићи и столице па онда уместо сточића искрсне велика фонтана са Амором)

БАТА: Моја кућа је пуна љубави.

МАГДА: Мислиш гологузих клинаца са стрелама?

БАТА: Ај,ај!Мики, брате рођени, учини нешто! Моја кућа има премијеру, испоштујте то! Јел осећате како мирише?

МИЛАН: Не, шта?

БАТА: Удахни, батице, удахни! Ново, мирише на ново.

МАГДА: Мирише на празне приче и тешке паре.

БАТА: На паре, тачно.

МАГДА: Паре смрде!

БАТА: Ко каже? Швајцарски франци немају мирис.

(Бата почиње да мења штимунг осветљења у соби)

МАГДА: Али ми нисмо у Швајцарској

БАТА: Мики, буразеру, научи болесну суицидалку да спусти клапну!

МАГДА:Бато, одакле ти толике паре, од психијатријске ординације?

БАТА: Не дај Боже! Од легалног посла.

МАГДА: Откад су милиони легални?

БАТА: Откад жене имају мозак? За први милион ме не питај, све остало имам у књигама,хехехехехе!.

МАГДА:Мора да си јако усамљен кад нама показујеш ово. Где су ти дупеувлакачи и швалерке?

БАТА:Где су теби твоји лекићи? Милане, регулиши малу.

МИЛАН: Регулиши ти свој мозак и нисам јој ја тата!

МАГДА: Остави мог тату на миру! Да ме ниси убио преклињањем знаш кад бих дошла овде? Никад!

РАДОСЛАВ: Магда, Милан није мислио да те увреди.

МАГДА: Знам,Радославе,није и нећеш ми ти рећи. Ко је тебе уопште звао?

МИЛАН: Ја.

МАГДА: Знам да си ти. То је само реторско питање. А зашто си га звао?

МИЛАН: Дуго би трајало.

МАГДА: Па, хајде реци.Зашто морам да трпим све ово? Ти знаш да ја могу све да прекинем-овако!Све!

МИЛАН: Знам, причаћемо о свему али не сад.

МАГДА: Кад онда?

МИЛАН: Причаћемо.Океј. Само да се распакујемо.

БАТА: Мики, шта црвениш пред женом? Ајде, упадајте!

(Бата врати собу на распоред с почетка сцене. Улазе, Радослав уноси по три кофера испод сваке мишке одједном. Бата то примети)

БАТА: Мики, добар ти слуга!

МИЛАН: опет почињеш?

(Радослав спушта ствари, узима своју торбу и седа. Шкрипи навлака)

БАТА: Само полако-то ми је тепих, а то ми је паркет, не блатњавим ципелама,пази, те флеке се не скидају!

РАДОСЛАВ: Кауч у пластичној амбалажи?

БАТА: А шта би ти-да ми квари кожу ко стигне? Седни, полако, тако, немој нагло, покваришеш федере! Па, како вам се чини моја кућица од двеста квадрата на нашој најпосеченијој, овај најпосећенијој планини? Шпански зид, норвешка дрвенарија, шкотски виски…

МАГДА: Не причај о вискију-сипај га!

МИЛАН: Магда, доктор ти је рекао.

МАГДА: Данас рекао сутра демантовао. Сипај.

МИЛАН: Мислим да то није баш најбоља идеја.

Магда: Желим пажњу али не и толику бригу. Сипај!

(Бата одлази до шанка)

БАТА:”(навијачки)Не причај са њим наточи га, наточи га, наточи гаааа…” Нема вискија.

РАДОСЛАВ: Имаш ли онда пиво?

БАТА: Багро новинарска, ко о чему ви о алкохолу.

МИЛАН: И брат ти је новинар, знаш?

(Магда се ухвати за уста. Одјури у з степенице као да ће сваки час повраћати)

МИЛАН: Она тако увек после пута.

БАТА: Аха. И ја мислим.

РАДОСЛАВ: Јел могу некако да ти помогнем?

МИЛАН: Океј, ништа страшно.

(Милан, саплићући се, одјури уз степенице.. Радослав крене да распакује своје ствари. Покрети су му ритмични али нервозни, као подивљали робот. Бата га посматра са степеница)

БАТА: Где си ти кренуо?

РАДОСЛАВ: Распакујем се.

БАТА¨Седи ,Раде, искулирај.У ком си ти спиду?

(Радослав стане а затим настави да се распакује)

БАТА: Раде, јел могу тако да те зовем?

РАДОСЛАВ: Не можеш.

БАТА: Дакле, Раде, ти си за мене новинар. Јел радиш у новинама? Да.Јел фотографишеш за њих? Да. Јеси ли скоро фотографисао оног Дулета Спида што су га скинули јуче?

РАДОСЛАВ:Зове се Душан Маривојевић и да сликао сам га!

БАТА: Дуле Спид је Душан? И још Маривојевић? Неће бити! Кримоси немају нормална крштена имена ко поштен свет!

РАДОСЛАВ: Мани ме са твојим поштењем.

БАТА: Раде, Раде, много си се саживео са материјом. Почео си да навијаш за мафију.

РАДОСЛАВ: Ја нисам Раде.

(Радослав враћа ствари у торбу а онда их поново враћа и распакује)

БАТА: Али навијаш за мафију, јел тако? Где сам оно стао? А, да! Јел мог малог бату пратиш већ три године док трага за најтоплијим лешевима? Да. Шта си ти? Новинар. Добро, радиш за црну хронику, то ти је више ко читуље али и то је неко новинарство.

РАДОСЛАВ: А ти си шеф грађевинске фирме што му дође исто као лопов са дозволом.

(Долазе Милан и Магда низ степенице и Магди се отме хистерични церек)

МАГДА: Не, ти си Бато стипса која не да пиће.Виски!

МИЛАН: Јеси ли сигурна?

МАГДА: Јесам.

МИЛАН: Онда и мени један.

БАТА: Али ја немам…

СВИ: Сипај!

(Бата преплашен притиска дугме на управљачу, израња из пода поред степеништа мини-бар, он отвара мини-бар, точи им виски и даје им чаше. Сви пију али ни у пола толико колико Бата)

БАТА: Јел вам се допадају, а? Чаше мислим. Овај виски и није нешто.

МАГДА: Кад је за госте.

БАТА:А чаше, шта мислите одакле су? Из Венеције. То је венецијанско стакло. Оригинал.Шта мислите колико сам их платио?

РАДОСЛАВ: Лепе чаше. Набавио си их у Млецима?

БАТА: Не у Венецији.Што се церекаш?

РАДОСЛАВ: Венеција и Млеци су једно те исто.

БАТА: Шта ти знаш? Ја сам завршио факултет за менаџмент а за тебе је питање да ли имаш и малу матуру.

РАДОСЛАВ: Да, у праву си.

МАГДА: У праву си? Твој ортак је баш пасиван.Ај, контроверзни бизнисмену, дај још једно пиће.

БАТА: Даћу ако каже Милан.

(Пауза)

МИЛАН: Дај јој кад тражи.

(Бата је завитлава измичући јој чашу а онда јој сипа)
МАГДА: Овај твој буразер је увек овакав сератор? Јеси ли сигуран да вас нису заменили у породилишту?
МИЛАН: Сигуран сам. Шта причаш?
МАГДА: Шта причам? Кад видим шта могу да родим дође ми да се убијем.
МИЛАН: Магда!
БРАТИСЛАВ: Кладим се да ти то стално говори. Имао сам ја једну такву, радила је на Сајму аутомобила. Како се добро слагала уз најновију "вектру".Звала се Јелена, не Ивана, не Данијела, била је онако лака на алкохол и таблете али то је било само онда кад није могла да среди "шему".
МАГДА: И, шта ти то значи?
БАТА: Шта шта ми то значи?
МАГДА: То са том дроплјом са Сајма, да ли то значи да сам ја иста она или да си ти имао толико риба да не можеш да се сетиш како се звала? Ти си као неки опаки тип, швалер, шмекер, баја и још богат, образован!
БАТА: Моменат!
(Бата одјури уз степенице и враћа се са гомилом фотографија које баца Магди у крило)
БАТА: Гледај ово! Наше,Италијанке, Немице, Литванке, Гркиње, Енглескиње, Јапанке, Црнкиње чак и Црногорке, све само ја то јебао, јебао и прејебао!
МАГДА: То је могао да сними било ко.
БАТА: Имам и на деведеу, мој порно-маратон!Оћеш да видиш?!
МАГДА: Не волим кратке филмове.
МИЛАН: Дајте прекините већ једном.
БАТА: Шта да прекинемо? Тек смо почели. Милане, брате рођени, ја стварно не знам где налазиш овакве психопате.
МИЛАН: А да ти мало ја матер?
БАТРА: Нашу мајку? Не брини,капирам!Претила је да ће се убити и сад је пратиш ко куче!
(МИлан устаје)

МИЛАН: Молим те, немој тако.

(Радослав стаје између њих)

БАТА: тек смо ушли а ти би да ме бијеш? Прво попиј пиће, Раде.

МИЛАН: Радославе, нема потребе, ја не верујем у то.

МАГДА: Хајде, покољите се, баш ме брига!

МИЛАН: Нема потребе, не верујем у то.

БАТА: У шта?

МИЛАН: У насиље.Бесмислено је.

БАТА: Шта си рекао?

МИЛАН: Да си видео крви колико и ја разумео би.

БАТА: Да ниси и ти мало, оно? Слушај, знам сјајног типа, нормалан а психијатар,да не поверујеш! Играмо сквош заједно па би могао мало да поприча с тобом, необавезно. А, шта кажеш?И поведи ову твоју која је ко зна колико пута покушала да се среди па да вас обоје спакујем у Пеки Лекија и бацим кључ у Дунав!

МАГДА: Педерчино!

(Милан се суздржава, климне главом и седне)

МАГДА: Милане, како можеш да ћутиш?

МИЛАН: Магда, не ћутим само видим да не вреди да се расправљам са будалом.

БАТА: Па да, ја сам будала и то зато што сам вас довео на ексклузивно место и појим вас у ексклузивном смештају са ексклузивним пићем и храним вас ексклузивном клопом и то у самом јеку туристичке сезоне? И то на викенд, молићу лепо!Ви сте сви стока незахвална, ето шта сте!

(Радослав зграби торбу и крене према вратима)

РАДОСЛАВ: Идем ја.

МИЛАН: Чекај, сад ћу и ја.

МАГДА: А ја?

МИЛАН: Носићу те, драга.

МАГДА:Драга? Без патетике, океј? Докле ћеш ме носити? До Београда?

МИЛАН: Не, до раскрснице где престаје џада и почиње завичајни асфалт.А онда до Београда. Па до Новог Сада па у Рејкјавик!

(Магда се слабашно насмеје)

БАТА: Децо, не бих хтео да вас разочаравам али до оне раскрснице има петнаест километара а ја имам кључеве кола, хехехехе!

РАДОСЛАВ: Кола? Хајде, испричај ми нешто твојим колима.

БАТА: У питању је најновији,супермодерни модел “БМВ”-а који има посебне погодноасти у односу на прошлогодишњи модел…

МИЛАН: Сад си сигурно јако поносан на себе.

РАДОСЛАВ: Он није поносан. Он је бизнисмен.

БАТА: Па шта онда? Јел треба да се извињавам што сам се одрао од шљаке док сте ви сликали мртваке и гутали пилуле помешане са алкохолом?

МИЛАН. Молим?

БАТА: Боље би ти било да је она мртва, да је црклa кад је први пут покушала да се убије! Засрала ти је живот, човече!

МИЛАН: Молим?

БАТА: Мислим, мене боли дупе али гадно ми је да вас тако гледам.

(Милан крене на Бату)

МАГДА: Милане,немој!

(Милан свом силином удари Бату, крене да га удари још једом али га Радослав заустави)

БАТА: Не верујеш у насиље? Пацифиста?

МИЛАН: Извини.

БАТА: Јеботе, крв! Па јеси ли ти нормалан? Салету Њоњи је требало петнаест сома јевреја за ноуз џаб!Шта ја имам од твог извини?

МИЛАН: Тужи ме.

БАТА: И ко да ми плати? Ти? Шта ја имам од тога? Па то ти је “прцо кеву Брус Ли” варијанта.Добио бих одштету за једно десет година. Уф! Зар на брата да удариш? Ми смо једна крв и једно месо!Издао си ме пред овим скотовима!

МИЛАН: То што боли је твоје месо а то што ти капље на драгоцени тепишчић је твоја крв.
БАТА: Тако значи? Да нећеш можда да ме се одрекнеш преко новина?
А ти, мутави, шта ме ти гледаш? Ниси проговорио три реченице а и то све дебилно!
РАДОСЛАВ: Боље него милион реченица. И све дебилне!
БАТА: Ајде, реци свом буразеру,разумем што си довео ову суицидалну манијакушу…
МИЛАН: Хоћеш поново?
БАТА: Добре су те лудаје у кревету, увек се туцају као да им је последње јер не знају кад ће се убити.
МИЛАН: Ја сам ти нешто рекао!
МАГДА: Скоте!
БАТА: Немој бато, пис! Пис, лав,ол ви нид из лав! Убићеш ме па ће овај твој педер да ме фотографише. То хоћеш?
МИЛАН: Не вређај ми ортака.
БАТА: Ма, вређаћу кога и како хоћу. Јеси ли разумео? Што си га довео? Хајде, реци! Ниси га трпао, није неки фактор за каријеру, што си га довео? Да квари теби и рибици расположење? Ајде,реци!
МИЛАН: Зато што ми је најбољи ортак, ето зашто.
БАТА: Не разумем.
МИЛАН: Знао сам да нећеш разумети.Човек ми је пре недељу дана спасио живот!
БАТА: Шта, мртвак пуцао у тебе а Раде га оверио у главу?
РАДОСЛАВ: Не зовем се Раде.
БАТА: Ма кога за то боли курац!
МИЛАН: Идиоте, Бато, ми не сликамо само мртваке!
РАДОСЛАВ: Већ и будуће мртваке.
(“Кликне” фотографски према Бати)
БАТА: Хахахахах!Духовито, шала мала, анегдота, пошалица, доскочица, козерија!

(Бати испадне флаша из руке али је Радослав вешто ухвати и стави на сто)
МИЛАН: Пљачка мењачнице у Влајковићевој,сећаш се?Јурнули смо на врата, мислили смо да су пљачкаши отишли али је један истрчао из мењачнице!
БАТА: Шта ће тамо?
(Магда кришом прогута пилулу)
МИЛАН: Заборавио кратеж. И упери пушку у мене а Радослав му је ишчупа из руке и састави га кундаком.
(пауза. Бата запање. Крене да потапше Радослава по рамену)
БАТА: Јеботе, Радославе, па ти си као неки Џемс Бонд,а?
РАДОСЛАВ: Не додирај ме.
БАТА: Океј, океј! Капирам, твоје руке су смртоносно оружје и ко види твоје лице и прича о томе умреће у најгорим мукама. И хоће батице јер-много си ружан!
РАДОСЛАВ: Знам.
МАГДА: Ниси ми то рекао.
Милан: А кад да ти кажем? Знаш како је ових дана.
МАГДА: Знам како је. Радиш. Не долазиш кући. Није важно. Ништа више није важно.
МИЛАН: Немој тако.
МАГДА: А како? Мораћу да легнем. Зовите ме кад завршите са клањем.
(Магда устаје, Милан покуша да је заустави али га она мимоиђе, пољуби Радослава у образ,
МАГДА: Хвала ти.
РАДОСЛАВ: У реду је
(Магда лагано крене уз степенице лево, Бата притисне дугме и оне се помере)
БАТА: Тамо је ваша соба.На ону страну.
МАГДА: Знам, мамлазе, зато и идем тамо.
(Успињући се,Магда прогута још једну таблету успут)
БАТА: Љута лујка!

МИЛАН: А ти си ми паметан?

БАТА: Нисам, ево, нисам паметан,али ти ми реци-зашто је таква?

МИЛАН: Не би ти то разумео.

БАТА: Не бих? Па хајде, буразеру, учи онда мене глупог, просветли ме у пизду материну, да и ја осетим мало мудрости једног несвршеног филолога!

МИЛАН: Студента књижевности.

БАТА: Е сад!Океј, капирам, извини!Пијем мало више, да се опустим прек викенда, капираш?Виски ме лоше ради а трипови прораде и тако, јеби га!

(Бата грли Милана. Милан погледа преко Батиног рамена. Радослав климне главом.Милан потапше Бату)

МИЛАН: У редеу је али да се извиниш Радославу.

БАТА: Зашто?

МИЛАН: Зато што вређаш човека који ти је спасио брата.

БАТА: А,то! Хвала.Тамо ти је виски. И пусти ту торбу! Шта си ти? Кенгур? А ти бато, да видим алиби за лујку.

МИЛАН: Магду. Нема га.

БАТА: Нема? А шта си малочас причао?

МИЛАН. Алибија нема. Тако јој је. Неки људи су једноставно такви.

БАТА: А оно-ћале је силовао, кева курва, нико је не разумем, социјала-маргинала?

МИЛАН: Има нормалне родитеље.Имућни су.

РАДОСЛАВ: Неки људи имају оно што већина људи нема, то је све.

БАТА: Лудило?

МИЛАН: То није лудило.

БАТА: А шта је онда, јеботе?!

(Пауза)

РАДОСЛАВ: Осећај да нешто није у реду да, ма колико се трудио, то зло, неприродно, назови га како год хоћеш, вреба ту негде. Неко је ишчупао полугу, свет је кренуо низбрдо и то једино они осећају. Остали једу, пију, згрћу паре, воде љубав. Они знају како је све то пролазно и како је близу зид о који ћемо се растурити као презрела лубеница.

(Пауза)

БАТА: Миланче, имаш занимљивог пријатеља, страшно занимљивог. Раде, где си учио психологију? У вечерњој школи?

РАДОСЛАВ: У животу.

БАТА: А ко те томе учио у животу? Твоји мртваци? Да те није Дуле Спид учио можда?

РАДОСЛАВ: Није!

БАТА: Ко бре?

(Бата се саплете али га Радослав придржи)

БАТА: Добри рефлекси, браво, браво! Бато, другар ти је чудо, чудо!Носи по шест кофера, хвата флајке, хвата мене, лема лопове и капира психологију а фотограф! Где си све то научио, а?

(Крене према соби лево а онда стане, окрене се, узме флашу)

БАТА: Ово иде са мном!

(Иде, Окрене се)

БАТА: Раде, можеш да останеш! Сви можете јебено да останете и да ми сјебете кућу до темеља и, Раде, жао ми је али ти ћеш спавати на каучу!Извини али још нисам спреман за тебе.

(Бата му намигне, пошаље лажни пољубац и одгега се до своје собе. Радослав седа на табуре а Бата провири из собе, притисне дугме и табуре потоне а Радослав падне. Бата затвара врата уз вампирско церекање)

РАДОСЛАВ:Милане…

МИЛАН: Знам, извини човече што сам те довео овде.Лош план.

РАДОСЛАВ: Нисам хтео то да кажем.

МИЛАН: Мој брат. И пре је био блесав а сад је потпуно фрипнуо,пије, грађевинац, знаш оно: “Увек сам хтео да се бавим дизањем”.

РАДОСЛАВ: Бенито Гонзалес у “Златним јајима”.

МИЛАН: Да, али не у смислу да буде “звезда, велика сјајна звезда”.

РАДОСЛАВ: Дирк Диглер-Буги најтс.Слушај…

МИЛАН: Напет си, покушавам да те опустим. Да си могао да се видиш кад је споменуо оног нарко дилера.

РАДОСЛАВ: Ма, све је уреду.

МИЛАН: Покажи ми значку.

РАДОСЛАВ: Коју значку?

(Пауза)

МИЛАН: Дај, не зајебавај. Значку.

РАДОСЛАВ: Беџиз? Ви донт хев но стинки беџиз!

(Имитирају пуцњаву)

МИЛАН: Збунио сам те, а филмофиле?

РАДОСЛАВ: Само изговарај реплике на оригиналном језику.

МИЛАН: Кантонски са надсинхронизацијом? Донт мес вид сан оф Чанг Квај Кан!

(То изговори тако да му се уста мрдају још десет секунди после изговореног)

МИЛАН: Човече извињавам ти се, много, много! И у Магдино име.

Знам да те и она не подноси али не схватај то лично: она мрзи и воли све.

Мене једног дана роди а следећег сахрани.

РАДОСЛАВ: Бата је у једном био у праву. Ти и она, како можете?

МИЛАН: Није она увек оваква, веруј ми. Има тако неке моменте кад само сипа вилинску прашину. Ово је само пролазна фаза.

РАДОСЛАВ: Волиш је?

МИЛАН: Волим чак и њену тугу.

РАДОСЛАВ: Магда лако губи полугу.

МИЛАН: Магда је натпросечно интелигентна и осећајна девојка . Ти си то малочас рекао.

РАДОСЛАВ: Да, али она није и паметна девојка.Припази да поново не почне да гута пилуле.

МИЛАН: Попричаћу с њом о томе.

РАДОСЛАВ: Немој! Преброј пилуле и ако их фали више од пет зови хитну помоћ. У унутрашњем џепу јакне су.

МИЛАН: Откуд знаш?

РАДОСЛАВ: Пали, пријатељу.Препашће се ако и ја уђем.

МИЛАН: Хвала ти.

(Потапше Радослава по рамену)

МИЛАН: Мој гуру.

РАДОСЛАВ: Ко си ти, “Битлси”? Ајде, пали!

(Милан хитро отрчи уз степенице. Радослав отхукне, седне и почне да распакује ствари па их онда поново све стрпа у торбу и баци је у ћошак собе. Мрак)

Друга сцена

(Јутро.Радослав спава на троседу према Батиној соби. Бата силази на врховима прстију до кауча. Има лавор воде у рукама, крене да га изручи на Радослава. Припит је и понаша се као дечарац. Низ степенице с десне стране силази Магда. У једноделном је купаћем костиму, са капом за пливање на глави што њеној појави даје посебно роботизован, неутралан и хладан изглед. Прилази Радославу, нежно му пређе руком преко груди а онда приђе Бати, узме нешто воде из лавора, прсне Бату водом у лице и излази лаганим кораком напоље. Радослав се тргне и шчепа Бату за врат. Бати испадне лавор на под)

РАДОСЛАВ: Шта то радиш?

БАТА: Шала, пошалица…

РАДОСЛАВ: Козерија, доскочица. Расту ли теби длаке на дупету?

БАТА: Депилирам их. Некад користим восак а некад алтернативне методе. Знам људе, хоћеш да ти препоручим?Знам звучи педерски али није, рибе воле глатке мушке гузове.

РАДОСЛАВ: А колико то кошта? Депилирање?

БАТА: Кад сам ја био код козметичара или сад?

РАДОСЛАВ: Мислиш да то мене занима, да мене то заиста занима?

(Радослав устаје хитро из кревета и вуче га према средини собе)

РАДОСЛАВ: Да ниси нешто претурао по мојим стварима?

БАТА: Не.Што бих ја?

РАДОСЛАВ: Што не би?

БАТА: Ма, само сам хтео да те полијем. Опусти се, човече. Малкице те залијем и то је све!Океј?

(Радослав га пусти)

РАДОСЛАВ: Добро, домаћине, а сад-доручак.

БАТА: Океј.

РАДОСЛАВ: Није океј. Прво ћу да се окупам.

БАТА: Нема воде.

РАДОСЛАВ: Знам. Нема ни телефона. Ко би рекао да има струје. Јеси ли платио рачун?

БАТА: Наравно да јесам него, знаш како је. Запиздина.

РАДОСЛАВ: Океј. Ја ћу сад да се брчнем. Где су ми купаће, да видимо…

БАТА: Где ћеш кад нема воде?

РАДОСЛАВ: У језеру.

БАТА: Ти баш запео. Не ваља. Може да те ухвати грч. Сачекај подне.

РАДОСЛАВ: Не чекам. Јак сам колико сам и ружан.

БАТА: А то је много.

РАДОСЛАВ: Као да ја не знам!

БАТА: Немој на језеро.

РАДОСЛАВ: Што не?

БАТА: Има река иза куће.

РАДОСЛАВ: Онај поточић?

БАТА: Није то поточић, то ти је река. Овде негде имам и топографску карту у коју је уцртана, онако, баш лепа речица, бистра. Језеро ти је онако, више једна устајала бара која има мање шибља и готово уопште нема муља и зато је зову језеро али иначе то је бара а баре смрде. Мислим, не желиш ваљда да се ваљаш у блату као последња свиња?

РАДОСЛАВ: Јеси ли завршио? Јеси? Одох ја.

(Из собе с десна истрчава Милан)

МИЛАН: Ћао свима.Радославе, фале јој само жваке.

РАДОСЛАВ: Одлично.

БАТА: О каквим сад жвакама причате?

МИЛАН: Интерно-новинарски. Људи, јесте ли видели где је отишла Магда?

РАДОСЛАВ: Могу да се закунем да је отишла на језеро.Идемо!

(Милан и Радослав крену ка вратима а Радослав успут добаци бесни поглед Бати. Бата седне, уздахне, наточи себи виски и окрене број на мобилном телефону)

БАТА: Хајде, назови ме. Да, немам кредита.

(Мелодијица. Бата се јавља)

БАТА: Да, ја сам а ко би био? Шта ме избегаваш, Радулац? Није ти мило да чујеш мој глас, плашиш се да ће доћи пореска комисија? Или си можда моја

швалерка па говориш тихо да те муж не чује? Или си се прехладио, шта од тога? Аха, прехладио си се, у јуну месецу си се прехладио! Вадиш се ко првак пред учитељицом! Зајебао си ствар, јел тако? Хајде, реци ми да си зајебао ствар. Па наравно да знам шта значи зајебати ствар дефиниција зајебане ситуације постоји у свим зајебаним збиркама зајебаности у нашој поприлично зајебаној земљи! Сад ћеш да ми врдаш, да се вадиш али ја знам шта си урадио. Усрао си се од страха, повукао капитал и сад ја могу да те псујем само на твој рачун, толико си ме упропастио! Немам воду, струју, телефон немам! Ништа немам! Го сам у курчевном смислу те речи! Шта мислиш да ћу сад да радим? Да те тужим? Главне дилове смо правили усмено, лепо си се ту извукао али, да ти кажем нешто, можда сам ја исто говно као ти али си ти веће јер ти и сада, кад је твоја гузица сигурна, држиш слушалицу и не смеш да је спустиш као човек јер сам те ја подигао из ништа! Јер ме се плашиш бре! Ајде спусти слушалицу, сисо, спусти је, хајде! Не можеш? Јел плачеш? Идеш код маме, јел то? Набио си палац у уста и сисаш га? Сисај туки скоте, сисај туки!

(Бата баца телефон на под и гази га извикујући последње речи. Дотрчавају Милан и Радослав, довлаче Магду у својим рукама. Полажу је на под. Радослав хитро узима дуксерицу и омотава је око ње. Лупају јој благе шамаре. Бата их гледа равнодушно. Седа на кауч и потеже виски)

МАГДА: Жива сам?

МИЛАН: Јеси.

МАГДА: Ја..

(Магда испљуне нешто воде)

РАДОСЛАВ: Океј, ништа страшно.Јел знаш ко смо?

МАГДА: Будале које су ме џабе спасавале.

РАДОСЛАВ: При себи је. Ако може тако да се каже. Носимо је горе.

(Одвлаче Магду уз степенице па у собу. Убрзо се сјури Радослав низ степенице)

БАТА: Како је?

РАДОСЛАВ: Биће у реду. Милан пази на њу.

БАТА: Фино. Значи, готова је.

РАДОСЛАВ: Шта ти то значи?

БАТА: Значи то што значи. Шта ти мислиш да значи, главоњо?

РАДОСЛАВ: Знао си!

БАТА: Чекај да објасним.

РАДОСЛАВ: Хајде, да чујемо.

БАТА: Ма, шта серем. Немам објашњење. Знао сам.

РАДОСЛАВ: Бар си искрен. Сад кад немаш шта да изгубиш. Дај тај виски.

БАТА: Не дам.

(Радослав отхукне и седа на своју страну)

РАДОСЛАВ: Хтео си да Магда успе.

БАТА: И Магда је хтела.

РАДОСЛАВ: То си у праву. Само, она је хтела да побегне од муке а ти да напакостиш свом брату. У томе је разлика.

БАТА: Она само скреће пажњу. Да је хтела убила би се. Уосталом, шта тебе заболе за њу?

РАДОСЛАВ: Молим?

БАТА: Размисли: кад Магда цркне Милан ће бити цео твој! Мен не треба. Магди не треба, добри и поштени никоме не требају!

РАДОСЛАВ: то је тачно али само други део.

БАТА: одох ја! А ти- не можеш ми ништа! Немаш доказе само ћеш да сереш у празно!

(Радослав му пресече пут и мазне му флашу)

БАТА: Та ми је последња.

РАДОСЛАВ: Онда седни и подели је са мном.Исповеди се.

(Седну и крену у алкохолну “симултанку”)

БАТА: Чуј, проповедниче, немам појма зашто пијем с тобом.

РАДОСЛАВ: Зашто не? Пропалице се друже са пропалицама. Одговор је: да, знам да си банкротирао,

БАТА: Још један од многих твојих талената: предвиђаш ствари.

РАДОСЛАВ: Не, само сам добро информисан.

БАТА: И, шта с тим?

РАДОСЛАВ: Сигурно имаш неке паре за црне дане.

БАТА: Имам. А имам и ову кућу да продам.

РАДОСЛАВ: Лепо си се снашао. Поново ћеш стати на ноге.

БАТА: Ја увек стојим на ногама, шта год да се деси ја увек стојим на ногама и сваком наплатим дуг.

РАДОСЛАВ: Као Магди? Имао си све а он само Магду и то си хтео да му одузмеш?

БАТА: Не капираш. Магда је само пион.Оно што је мене занимало је да мом батици сломим дух, капираш? Ја немам шлиф за филмове, књиге, позориште, те ствари. Не радујем се неким животним стварима. Радујем се ничему а надам још мање. А батица се радује, много је јак и то ме јебе. Зато сам га и довео овде-да се пати, да види шта ја имам а он нема због своје етике. Диван је мој бата,предиван! Има срање од посла који ради јер нико други није хтео, одустао је од тога да буде писац, има луду девојку а можда и луду жену-то је зато што је много певао за ручком кад је био мали, ништа нема а ја му завидим! Јел можеш то да замислиш?

(Пауза. Радослав стеже флашу, врти је у прстима)

РАДОСЛАВ: Ти си много лош човек.

БАТА: То ти је бајата вест. Најновија вест је да сам сиромашан и због тога још гори човек. Дај ми флашу.

РАДОСЛАВ: Ево. Шта мислиш, да ли ће покушати поново?

БАТА: Такве увек покушавају а једном морају да успеју, по дифолту.

РАДОСЛАВ: Аха. А реци ми једну ствар: да ти је живот угрожен, баш угрожен и да можеш парама да откупиш свој живот али да притом твој бата страда, шта би урадио?

БАТА: То је бар једноставно: спасио бих сопствено дупе.

РАДОСЛАВ: А да ти ја рецимо сад прислоним пиштољ уз чело и кажем: дај ми све паре које имаш и да те још и креснем и да издаш свог друга?

БАТА: Пљачкај, креши, убиј-само мене пусти.

РАДОСЛАВ: Веома си јасан.

БАТА: Јесам али што ме то питаш кад ми то нећеш урадити.

РАДОСЛАВ: Ко каже да нећу?

(пауза)

РАДОСЛАВ: Наравно да нећу. Шта си се усрао?

БАТА: Хахахахахах! Драмааааа!

РАДОСЛАВ: Драммааааа! Та ти је добра!А сад озбиљно-дај паре!

БАТА: Шоу ми д мани!Шоу ми д мани!

(Пауза)

БАТА: Пфуј, а ја мислио ти неки филмофил!

РАДОСЛАВ: А ти као јеси? Ко је режирао “Џерија Мегвајера”?

БАТА: Кога?

(Радослав га зграби за врат и привуче себи)

РАДОСЛАВ: Кога? Тај филм који си цитирао! Погледаш пар трејлера па умислиш да си филмофил! Не цитирај филм који никад ниси гледао, упамти! (мирније) Дакле, ти си ђубре, и то покварено ђубре.

БАТА: Мислим да смо то апсолвирали.Дај флајку.

РАДОСЛАВ: Брзо те хвата.

БАТА: Само тако има смисла. Него лепи мој,хехехехех, лепи мој,знам неке људе који знају неке људе који би хтели нешто да знају о теби.

РАДОСЛАВ: Па?

БАТА: Замисли само како би то твоје нешто сјебало бату?А! Гуру, шта кажеш на то?

РАДОСЛАВ: На!

(Бата зграби и цуга из флаше)

БАТА: Ја сам мртав. Живећу од ових пара још годину дана а онда сам мртав.

РАДОСЛАВ: А зашто да чекаш годину дана?

БАТА: Како?

РАДОСЛАВ: Гледао сам те и мислио се: да ли да га поштедим ако да тачне одговоре али, овако, моја провера је прошла без жељених резултата и мени је драги колега, помало чак и жао.

БАТА(тихо) Мене боли нешто, ту.
РАДОСЛАВ: Знам. То је отров. Сипао сам га унутра кад сам мало дуже задржао флашу. Хтео сам да ти у другом наврату сипам противотров. Мислио сам: мрзи свогх брата али бар свог пријатеља не би издао али не-све би продао, укључујући и сопствено дупе које толико цени. Никоме није стало до тебе а јединог којем је стало желиш да уништиш-Милана! Ти си монструм!Убио би стотину да би патио један!
БАТА: Уништио бих тебе и Магду.
(Бата пада на под. Уврће се, јечи)
РАДОСЛАВ: Потуљене људе неће метак или нож-њих мораш као пацове, потуљеним средствима. Отровом.Разумеш?
БАТА: Не.
РАДОСЛАВ: Знао сам.Не разумеш ништа, као што ни други не разумеју. Да си био бар мало човек чуо би зашто сам ти то урадио овако-умри у незнању.
(Бата се тргне једном-двапут и умре. Радослав му рутинерски приђе. Зграби га за ноге и одвуче до његове просторије. Спусти се доле, узме флашу вискија па и њу однесе у Батину собу. Долази до шанка и вади флашу вискија, нову. Отвара је и сипа себи. Из собе на десној страни провири Милан)
МИЛАН: Како је?
РАДОСЛАВ: Океј,другар. Како ти је жена?
МИЛАН: Спава. Коначно.Могу на једно пићенце на брзину, океј?
РАДОСЛАВ: Па сад, може.
(Милан се сјури)
МИЛАН: Где је Бата?
РАДОСЛАВ: Убио га алкохол.
МИЛАН: Не, стварно, где је?
РАДОСЛАВ: У соби је, улетвио се. Зрео је за чамовину.
МИЛАН: Болид! Слушај, знам да је све ово мало необично и то али данас сам помислио.

РАДОСЛАВ: Узми пиће.

МИЛАН: Није сад битно пиће. Помислио сам, док си износио Магду из језера, како си прави другар. Бољег друга нисам могао да имам.

РАДОСЛАВ: Не претерај.

МИЛАН: Не, озбиљно ти кажем. Знаш, ја сам као клинац увек сањао о томе да имам још једног брата, неког ко би био најстарији и млатнуо ту и тамо Бату кад ме малтретира, знаш неког коме можеш да се повериш. Мени је увек изгледало да је, кад имаш троје деце мера: три брата,три сестре, комбиновано,хахахах! Сад звучим као Бата.

РАДОСЛАВ: Помери се с места.

МИЛАН: Хоћу да ти кажем да те волим као да си ми брат. Веруј ми, да браћа могу да се бирају изабрао бих тебе.

РАДОСЛАВ: Хвала ти али, мисли о онима који су твоји.

МИЛАН: Да, посетићу Бату касније.

РАДОСЛАВ: Пусти га, ја ћу се побринути за њега.Иди до Магде.

МИЛАН: Океј идем.

(Милан га загрли,потапше по леђима и оде. Радослав се окрене према вратима Батине собе. Мрак)

Трећа сцена

(Ноћ. Под светлом свеће, у дневној соби, пригушени штимунг, Радослав помало језивог лица, склапа и расклапа пиштољ. Из собе с десне стране излази Магда. Благо уздахне кад га види а онда се спусти степеницама)

РАДОСЛАВ: Шта се плашиш? Јутрос си гледала смрти у очи. Моје лице ипак није толико страшно.

МАГДА: Шта ће ти пиштољ?

РАДОСЛАВ: Разни људи пљачкају викендице. Никад не можеш бити довољно сигуран.

МАГДА: Радиш то као да знаш шта радиш.

РАДОСЛАВ: Где си пошла?

МАГДА: Нисам могла да спавам.

РАДОСЛАВ: Мислио сам да те Милан умирио.

МАГДА: Он ме скоро увек умири. Немој да га претерано величаш. ОН зна зашто је са мном.

РАДОСЛАВ: А да ли ти знаш зашто си с њим? Пољубила си ме, оштра си иако нема разлога. Желиш мене.

МАГДА: Самоуверен си.

РАДОСЛАВ: Нисам. Себе немам шта да уверавам.

МАГДА: Ти си баш неки посебан тип!

РАДОСЛАВ: Није битно. У праву сам, то је битно.

МАГДА: Кратко, одсечно, мушки.

РАДОСЛАВ: Лаконски.

МАГДА: Лакадемонски.

РАДОСЛАВ: И, шта ћеш сад?

(Магда му спусти шаку на раме)

МАГДА: Шта ћеш ти,Радославе?

РАДОСЛАВ: Склопићу пиштољ и лећи ћу да спавам што и теби желим.

МАГДА: И остаћеш веран ортак.

РАДОСЛАВ: И ти верна девојка.

МАГДА: Верност је гадна навика.

РАДОСЛАВ: Не као дизање руке на себе.

МАГДА;: Ти мислиш да ја стварно желим да дигнем руку на себе?

РАДОСЛАВ: Није битно шта желиш већ да ћеш једном успети а после ће ти можда бити криво.Сигурно.

МАГДА: Лепо си то рекао. Чуо сам шта си рекао за мене. Ти ме стварно познајеш.

РАДОСЛАВ: Само људе као ти, не и тебе.

МАГДА: А Микија, колико га познајеш? Он и његов заштитнички став, он је паразит.Храни се мојом беспомоћношћу.

РАДОСЛАВ: Ти си све сем слаба.

МАГДА: Ја тражим пажњу а он ми је пружа на тако исфорсиран витешки начин да ми је од тога мука. Бата је у праву, он је емотивни Црвени Крст зато су му и девојке махом биле случајеви за себе. А шта је с тобом? Има ли ту нека девојка?

РАДОСЛАВ: Има више. Плаћам им, наравно.

МАГДА: Наравно?

РАДОСЛАВ: Не могу да дозволим себи да се емотивно вежем. Посао је такав.

МАГДА: Да, посао.

(Магда крене да га пољуби)

МАГДА: Знаш, он спава. Дубоко.

РАДОСЛАВ: Како?

МАГДА: Дала сам му таблете за спавање. Ставила сам их у сок пре спавања.Схваташ?

РАДОСЛАВ: Ту је Бата.

МАГДА: Пијани Бата! Неће му поверовати па све да се креснемо насред собе.Уосталом…

(Магда узме даљински и притисне га, уперивши га у правцу Батине собе.Шкљоцање оф)

магда: Сад је закључан.

(Магда гурне Радослава на кревет)

МАГДА: То и није лоша идеја. Стварно не знам зашто ме привлачиш толико. Мене не занимају ружни мушкарци.

РАДОСЛАВ: Видиш нешто мрачно у мени?

МАГДА: Мрачно је благ израз за оно што имаш у себи али то, што не могу да опишем, је оно што ме код тебе привлачи. Сиров си, јак, суманут. Јеби ме.

РАДОСЛАВ: Нећу. Врати се назад.

МАГДА: У реду. Натераћу ја тебе.

РАДОСЛАВ: Како?

(Магда отрчи до собе, враћа се са свежњом свећица које оставља и пали по степеницама а онда кад заврши с тим почне да се спушта низ степенице)

МАГДА: Имаш фотоапарат? Сликај ме.

(Магда му открије једну дојку и стане насред степеница. Она силази док је он слика)

МАГДА: Хајде, сликај ме. Неће бити ништа, то је само за мене. Тако. Да се насмешим? Или не? Боље не, то је тако јефтино. Хеј, сасвим сам близу, можеш да склониш апарат.

(Радослав баци апарат на кревет)

МАГДА: Допала сам ти се?

РАДОСЛАВ: Било је чудно. Ја никад нисам…

МАГДА: Ниси шта?

РАДОСЛАВ: Фотографисао живе.

МАГДА: Ко каже да сам ја жива?

РАДОСЛАВ: Пусти то.

МАГДА: И хоћу.

(Магда почне да га љуби)

МАГДА: Дај, знаш да ми се допадаш. И ја се теби допадам.Шта је, плашиш се да туцаш бесплатно? Хајде, плати ми ,ја сам твоја дроља!

РАДОСЛАВ:Иди горе. Доста је било.

МАГДА: Онда ћу се убити.

РАДОСЛАВ: Нећу ти дозволити.Иди.

МАГДА: Зашто? Имаш нешто важно да радиш?

РАДОСЛАВ: Па, не.

МАГДА: Океј.

(Пауза)

МАГДА: Тихо је. Како то да се не чује.

РАДОСЛАВ: Ко?

МАГДА: Бата.

РАДОСЛАВ: Откад је теби стало до Бате?

МАГДА: Какво је то питање?

(Пауза. Магда крене)

РАДОСЛАВ: Куда?

МАГДА: Да проверим Бату.

РАДОСЛАВ: Шта ћеш га проверавати?

МАГДА: Тих је, нема га овде цео дан. У кући је као у гробу без њега.

РАДОСЛАВ: Мислио сам да га мрзиш.

МАГДА. Да, али бар није тако праведнички досадан као вас двојица. Прича доста и на моменте је занимљив.

РАДОСЛАВ: Тражи га за четири сата, немој сада.

МАГДА: Што за четири сата?

РАДОСЛАВ: Што не за пет?

(Магда крене)

РАДОСЛАВ: А још једно пиће, Магда? Дај, знам да ниси дошла због Бате.

МАГДА: А због кога сам дошла?

РАДОСЛАВ:Због мене. Врати се,седни, попиј нешто.

МАГДА: Не знам шта ми је. У једном тренутку желим да се убијем а у следећем да спавам са најбољим другом мог дечка.

(Радослав им точи пића)

РАДОСЛАВ: Све ће бити у реду само ако ми одговориш на пар једноставних питања.

МАГДА: Шта је ово? Писма среће која се добијају у мејловима?

РАДОСЛАВ: Да ли си уморна од живота?

МАГДА: Нисам, имам снагу, имам енергију, имам сексуалну снагу али не знам више према коме да је ослободим, с ким да је поделим. Ниси само ти у питању. Ја једноставно никад нисам знала шта хоћу, као да су сви избори које сам имала да направим били шарада иза које се скрива пропао живот. Студирала сам, волела али то је остало.

РАДОСЛАВ: Уморна си од живота,ипак?

МАГДА: Да, уморна сам од живота али нисам сигурна да је боље без њега.Не више.

РАДОСЛАВ: Да ли твоје везе зависе од пожуде?

МАГДА(кроз ситан смех): Не, јер онда не бих била са Миланом. Он је добар љубавник али не осећам према њему пожуду, не често,

РАДОСЛАВ: Да ли ме волиш?

МАГДА: Да. Не питај ме зашто али, спасио си ме, ту си, код тебе још има много да се открије-остали све о себи имају у личној карти.

РАДОСЛАВ: Где си нашла мене оваквог?

МАГДА: Немој никад да се пролепшаваш-ружноћа ти стоји.

РАДОСЛАВ: Да ли си спремна на то да ме волиш а да никад о томе не кажеш ништа било коме и да никад не водимо љубав?

МАГДА: И да не повредим Милана?

РАДОСЛАВ: Да.

МАГДА: Не.Повредићу га пре или касније и болеће га а ако си паметан онда ћу га повредити с тобом.

РАДОСЛАВ: Чак и овде, сад?

МАГДА: Да.Па шта?

РАДОСЛАВ: А да те нападне, шта би онда?

МАГДА: Ти имаш пиштољ, зар не?

РАДОСЛАВ: Тачно. У праву си. Имам.Шта то значи?

МАГДА: Довољно је “имам”. Све остало се подразумева.

РАДОСЛАВ: Издала би га?

МАГДА: Ако ти тако то зовеш-да.

РАДОСЛАВ: Пољуби ме.

(Магда га зграби и крене да га љуби а он је чврсто стисне око врата. Магда клоне.Радослав, задене пиштољ за појас, лежерно Магду пребаци преко рамена и однесе у Батину собу. Враћа се назад. Попије још пар гутљаја, седа и потеже из флаше)

Четврта сцена

(Зора. Флаша је празна. Радослав се трза из сна и баца флашу на Миланова врата)

РАДОСЛАВ: Милане, Миланеееее!

(Отворе се врата на соби десно.Истрчава Милан , посече се на стакло и до јури до Радослава. Радослав узме његову ногу и вади стакло из стопала. Омотава га пешкиром)

РАДОСЛАВ: Шта се трзаш толико?

МИЛАН: Где су Магда и Бата?

РАДОСЛАВ: Опусти се. Сад ћу извући највећи део.

(Милан јекне, Радослав баци у страну стакло)

РАДОСЛАВ: да потражимо виски да дезинфикује рану.

(Радослав претура по минибару)

МИЛАН: Шта је, брате?

(Радослав извуче пиштољ)

РАДОСЛАВ: Седни.

МИЛАН: Где су?

РАДОСЛАВ: Знаш где су.

МИЛАН: Не знам.

РАДОСЛАВ: Знаш а не желиш да знаш!

МИЛАН: Човече, пијан си ко Рус!

РАДОСЛАВ: У Русији се каже пијан ко Србин!

(Пауза)

РАДОСЛАВ: Рекли су ми у школи, рекли су ми у цркви, рекли су ми чак у војсци-не убиј! Али, мени није изгледало да су много искрени.У војсци, један је узео пушку, хтео је да побије целу касарну, набио је бојевом муницијом. Ја сам био на стражи. Нисам оклевао. Метак и готово. Нема: Пази, пуцаћу, последња опомена пред искључење.

МИЛАН: Шта то булазниш?

РАДОСЛАВ: Средио сам издајнике!

МИЛАН: Кога?

РАДОСЛАВ: Кога не?

МИЛАН: Кога си убио?

РАДОСЛАВ: Курву и лихвара.

МИЛАН: Кога?

РАДОСЛАВ: Она-он.

МИЛАН: Они?

(Пауза. Милан се окреће око себе)

МИЛАН: Убио си их, идиоте!Магдаааа, Батооооо!

(Радослав га удари пиштољем)

РАДОСЛАВ:Извини брате, морам да наставим. Смешио ми се војни суд. Не убиј, тако кажу. То што сам спасао гарнизон ником ништа.
МИЛАН: Магдаааа! Батооо!
(Радослав га удари опет)
РАДОСЛАВ: А онда момци у лепим оделима и-Дечко, добар си, бистар си, београдска породица, родитељи интелектуалци, који ти је хоби? Фотографија? Одлично! Нема процеса, нема бруке, одслужио мирно војску и ушао у службу! Капираш даље причу?
МИЛАН: Зашто си ме уништио?
РАДОСЛАВ: Грешиш.
МИЛАН: Хајде, убиј и мене и готово.
РАДОСЛАВ: Не иде то тако.
МИЛАН: А како иде? Како?! Мој гуру, мој брат, мој џелат!
РАДОСЛАВ: Неће ти бити ништа. Ја те пазим.
МИЛАН: Лудак ме учио прво правило професије.
РАДОСЛАВ:” Никад не веруј муријa”! Драго ми је што си ме подсетио!Лепо сам ти рекао али ти си ми веровао. Чак сам ти давао назнаке.Ненамерно али сам давао. Ништа нисам чинио да их обришем.-
МИЛАН: Значка.
РАДОСЛАВ: Да, стинки беџ. И пљачка мењачнице.
МИЛАН: Убио си и Спида?
РАДОСЛАВ: Мог доброг другара-доушника? Јесам. Убио сам га због своје искрености-рекао сам му да не могу више да будем у служби, да радимо за којекакве да сам толико људи посмицао да ми се сваки ноћи нови појављују у сновима. Мали наркић је мислио да сам прсао и да ће,цинкарећи ме, добити неки бод а добио је само метак. Штета! Знаш, и он је био филмофил!
МИЛАН: Баш лепо да и то чујем!
(Радослав му упери пиштољ у главу)
РАДОСЛАВ: Ћути! Говориш о мом најмлађем брату!
(Пауза)

РАДОСЛАВ: Милане, од тада сам се зарекао-проверићу људе са неколико питања пре него што одлучим да их убијем, нарочито оне који су дуже време са мном. Мој критеријум је једноставан-тражићу поштене, иоле поштене људе а ако их нађем-поштедећу их. Нећу се дати неким пајканима или мојим колегама, то је сигурно.
МИЛАН: Хајде, питај ме па да завршимо с тим! Убио си ми брата, убио си ми девојку,убиј и мене, ајде, уради то па се гони у у свој смрдљиви дебеовски свет!
РАДОСЛАВ: Брат би те продао у бесцење а девојка би те упуцала због мене.Матори цинкароши из твоеј зграде достављају сваки минут твог живота, изумитељ Калашњиков је жив, здрав и добро се осећа. То је твој свет.
МИЛАН: Убица говори о томе!
РАДОСЛАВ: Убица који има своја мерила.
МИЛАН: Без стида, без кајања, као пирана!
РАДОСЛАВ: Кајем се и стидим! Тресем се откад је Спид отишао, само тражим нешто да носим, да радим, само да не станем ,да сам у покрету, да помогнем, да вратим дуг.
МИЛАН: Не кајеш се ти ни због кога и ни због чега!
РАДОСЛАВ: Кајем се а због једног посебно. Убио сам човека камером. Токовић, политичар. Снимио сам га са његовим љубавником камером из суседне зграде. Скандал са снимком га је упропастио и он се убио. Паметан човек, релативно поштен. Отац троје деце и прикривени педер. Да не поверујеш! То је било најподмуклије убиство. Ја сам починио једно такво а телевизијске станице побију мањи град сваког дана.
МИЛАН: Хајде, питај ме и убиј.
РАДОСЛАВ: Добро.
(Пауза)
РАДОСЛАВ: Ја за тебе немам питања.Раван си ми а они који су ми равни добију ово.
(Ставља пиштољ на сто)

РАДОСЛАВ: А сад финално питање: можеш ли убити човека који је убио вашег брата и вашу девојку?

МИЛАН: Ја не верујем у то.

РАДОСЛАВ: Не верујеш у насиље? Ни теби не верујем.

МИЛАН: У праву си.

(Милан зграби пиштољ и сручи метак Радославу у груди. Пауза. Радослав устаје)

РАДОСЛАВ: Прошао си тест. Морао сам да будем сигуран да ћеш то урадити како ваља.

(Радослав извлачи пиштољ из задњег џепа)

РАДОСЛАВ: Овај је прави.

(Милан одгурне његову руку)

МИЛАН: Рачунај да сам те убио.

(Милан крене према вратима)

РАДОСЛАВ: А ако ти пуцам у леђа?

МИЛАН: Сети се Токовића.

РАДОСЛАВ: Врати се.

МИЛАН: Ти ћеш то урадити боље. Професионалније.

(МИлан отвара врата дневне собе. Затвара их за собом и оставља Радослава самог на позорници са пиштољем. Радослав узима даљински упрљвљач и притиска дугмад. Тону све ствари: табуре, фотеље, сточић, стешпенице, у пропадалиште. На крају остаје само соба голих зидова, празна и он са пиштољем у руци. Мрак)

/КРАЈ/